

Provocar enfrontament i revolució des de Catalunya

CONCULCACIONS (134)

En les circumstàncies actuals, la Independència de Catalunya no la podem gestionar el poble, els que no ens dediquem professionalment a la política amb càrrecs del més alt nivell. Però hi ha una responsabilitat que no podem eludir que és la de provocar i fer tot el que estigui al nostre abast per comprometre uns polítics rendits a Espanya i França, mostrant-se satisfets d'haver assolit un lloc de responsabilitat pel país, o com a mínim per a la seva progressió personal. Cal canviar radicalment aquesta concepció que comparteix un gran nombre de polítics, mantenint-nos presoners de francesos i espanyols.

Em direu que no és fàcil i que és qüestió de paciència, temps i tenacitat. Gran estrabisme polític, ja que amb paciència, temps i tenacitat no es guanya cap posició de poder contra els acomodats enemics que tenim al davant. La Llibertat requereix entendre-la primer de tot com a primordial objectiu del país, costi el que costi i enfrontant-se a qui sigui. En temps passats, caldria una revolució armada declarant la guerra als ocupants. Ara ja no és adequat plantejar guerres ni lluites armades de cap classe. Ni els temps ni l'"*establishment*" europeu ho acceptarien, i tampoc és la nostra vocació.

Com sempre, insistim, la nostra independència s'ha d'aconseguir en el camp pacífic, però això sí, coratjosament pacífic, disposats a sacrificar els bens personals, si cal, per la causa superior nacional.

Les dues qualitats que han de presidir la nostra revolució i enfrontament més rotunds, són la imaginació i el coratge. La imaginació ens ha de portar a trobar la fórmula o fórmules que deixin els nostres ocupants minvats de recursos per a fer-hi front. Empobrits en el seu imaginari castell de foc d'encenalls. El nostre coratge s'ha d'alimentar de la fortalesa de les conviccions i de la voluntat irrenunciable d'encarar el nostre país definitivament a la llibertat, contra la voluntat dels descarats rebenta pobles.

Partint que la llibertat no és un bé barat ni fàcil, hem de conscienciar-nos que si bé no ha de provocar morts, necessita de gent que situem l'obtenció de la llibertat com a primera obligació d'uns catalans convençuts i disposats a jugar-se el que calgui per girar una pàgina definitiva per a la nostra història. Davant d'un Borbó, d'uns satisfets de llur "*grandeur*" amb potents i flamants exèrcits i una allau de voraços seguidors de l'odi al nostre país, cal que concentrem tot el nostre potencial humà a combatre les seves pretensions impositives. No amb la mort heroica, com ho han fet milers de catalans, sinó amb molta més imaginació i amb solucions noves i sorprenents, però contundents fins a resultar invencibles pels voltors de dalt de tot.

Posaré un exemple que crec que pot tenir aquesta força, contra la que no hi ha contrapartida i la seva potència pot ser definitiva, no en quinze dies sinó en provocar una revolució implacable i indestructible. Paral·lelament, cal escampar i implicar a tot Europa en el problema que els catalans hem suportat per causa d'aquests estats ocupants, des de fa 300 anys.

L'exemple consisteix en fer un manifest públic a on tots els signants ens comprometem a destruir el seu carnet "*de identidad Español*", renunciant a utilitzar-lo mai més i negar-se a fer les declaracions de renda a una hisenda assedegada dels nostres diners, ni pagar cap més impost directe als estats espanyol i francès. Amb mig miler de persones que signessin i portessin a terme aquesta acció, seria suficient per a crear un

problema de grans dimensions a aquests dos estats tant creguts d'ells mateixos.

Sens cap dubte aquesta acció provocaria l'empresonament dels responsables i actors d'aquesta renúncia. En contrapartida tot Europa i fins i tot més enllà serien coneixedors dels fets i de les aspiracions catalanes, enfrontades a la indigna submissió a Espanya i França i tota la seva faramalla.

Aquesta resolució no pot ser una acció isolada, sinó que necessita una rigorosa preparació i reforçar-la d'altres activitats en paral·lel:

Redactar un Manifest públic a on tots els signants ens comprometem a destruir el carnet “español” de *identidad*” i l'omònim francès renunciant a utilitzar-lo mai més.

Negar-se a fer les declaracions a la “*hisenda española*” i la seva corresponent francesa.

Comprometre's a no pagar mai més cap impost directe als estats espanyol i francès.

Això comporta anar a la presó, no quan et citin als jutjats, sinó quan et vinguin a emmanillar a la vivenda pròpia.

No parlar espanyol o castellà en les dependències espanyoles ni aquí ni a Madrid o París si fos el cas.

Si ens neguen parlar en català, restar muts en senyal de protesta.

Enviar còpia del Manifest al Borbó i als caps espanyols i francesos de la classe política imperant en el moment.

Enviar-ne còpia als governs dels estats europeus i als impulsors de les veritables nacions, amb una petició de intervenció i ajuda, pressionant els governs espanyol i català a escoltar les nostres propostes i aspiracions i/o obrir un camí de diàleg, després d'alliberar-nos de la presó i dels càrrecs que ens hagin infligit.

Cal preparar meticulosament la sincronització de totes les accions i coordinar-les amb suficient precisió per tal d'assegurar-ne l'èxit.

Això és sols una idea, però poden trobar-se'n d'altres, que previsiblement acabin desembocant en una acció de la contundència com la descrita.

Claudi Romeu, 14 de juny del 08

Nota: s'admeten tots els suggeriments que vulgueu fer, es contemplaran i es contestaran. Gràcies.